

BOKRECENSIONER

LJUSET BORTOM RIDÅN

Dr Raymond A Moody har med boken "I dödens gränsland" (Natur & Kultur 1977) åstadkommit ett vittnesmål, som bör kunna få även krassa tvivlare att fundera litet över om det ändå inte kan finnas liv bortom dödens täta ridå.

När han skrev boken utgick han från vittnesmål från ca 150 personer, som kliniskt sett varit döda, men kunnat återkallas till fortsatt liv. De hade fått berätta vad de upplevt medan deras kropp låg död, med avstannat hjärta, utan andning, med sjunkande kroppstemperatur och ibland även försvunnen celledasticitet.

Genomgående för alla var att de sjunkit i mörker, hört ett obehagligt ljud, sett sin kropp utifrån och mött en varelse av ljus, som ordlöst ställt en sorts fråga - om de var beredda, eller belåtna med sitt liv. De hade fått se en oerhört snabb återgivning av hela sitt liv, varefter varelsen "sagt" att huvudsaken var att de lärt, erfarit, upplevt. Sedan hade de nått en sorts gräns, men återsänts därifrån.

Man kan ju invända att eftersom de återkallats till fortsatt liv så hade de inte varit reellt döda, utan bara upplevt hallucinationer. Det går ju att göra invändningar mot vartenda bevis som framlägges för att själen är odödlig - men samstämmigheten hos vittnesmålen är onekligen förbryllande och i vissa av de relaterade fallen kunde de återupplivade berätta om saker, som de omöjligt kunde fått kännedom om, ifall de inte verkligen lämnat kroppen.

För mig är boken övertygande, eftersom dessa personers upplevelser överensstämmer med saker som min mor och även jag själv upplevt: En enda självupplevd sak övertygar bättre än tusen vittnesmål från andra, som väl de flesta märkt.

Vad som också är värt eftertanke är att olikheter i tro eller total frånvaro av varje som helst tro inte förändrade mönstret: Även rena tvivlare upplevde mörkerdykning, ljudfenomen, möte med ljusvarelsen och rekapitulering av livstiden. Enahanda för samtliga dessa återupplivade är att de efteråt inte fruktade döden, utan kände frid och förtröstan. Det vore önskvärt att en bok som denna blev rejält spridd, varför inte i skolorna? Den kan inte sägas vara dogmatisk eller axiomatisk, som så många religioner och trosformer. Den ger bara ett sakligt vittnesmål från en ärlig forskare i ett ämne som för de allra flesta innebär stora gåtor - och en förtvivlad fruktan.

Dénis Lindbohm

DOKUMENT OM ODÖDLIGHETEN

När Lindqvists förlag 1975 gav ut dr Arthur Guirdhams bok "De återfödda" och året efter följde upp med hans andra bok "Röster ur det förflutna" fick den psilogiska forskningen två ytterst värdefulla källdokument om reinkarnationen. Om man efter genomläsningen av dessa båda böcker förnekar möjligheten av reinkarnation intar man enligt min åsikt en attityd som närmar sig stupiditet, grovt sagt.

Dr Guirdham är psykiatriker. 1962 fick han som patient en mrs Smith, som hade en återkommande mardröm av hur hon låg på golvet och någon kom fram till henne. Säreget nog hade dr Guirdham själv i många år haft en liknande dröm. Men efter att läkare och patient mötts försvann mardrömmarna för båda.

Dr Guirdham fortsatte att behandla mrs Smith och utfrågade henne detaljerat, som ju psykiatrer gör, varvid mrs Smith började berätta om underliga minnen, som följt henne ända från barndomen. Guirdham tyckte att mycket av det hon berättade påminde om katarismen, som fanns på 1200-talet. Men mrs Smith hade aldrig studerat sådant. Ändå framkom gåtfullheter,

som att hon som ung flicka gjort anteckningar på fornfranska och på det ytterst speciella langue doc-språket. Hon hade bara lärt engelska.

Guirdhams forskningar förde honom till Frankrike och ett oändligt tålmodskrävande forskande i uråldriga protokoll. Han studerade därvid saker som endast ett fåtal i vår tid studerat - och ändå hade mrs Smith berättat för honom om hur hon själv upplevt detta.

Hon kunde felfritt återge namn och träffsäkert ange data för saker som hänt under första hälften av 1200-talet. Möjligheten av att hon var telepat måste avvisas: Ingen kände till vissa av de ting hon berättade. Redan 1944 visste hon sålunda att de katariska prästernas dräkter varit mörkblå. Alla kännare av katarismen ansåg vid den tiden att dräkterna varit svarta. Först 1965 kunde forskaren Duvernoy ur ett inkvisitionsprotokoll få fram att dräkterna faktiskt varit mörkblå.

Men mer otroligheter följde: Dr Guirdham sammanträffade efterhand på ett skenbart slumpartat (men snarare karmatiskt) sätt med den ene efter den andre, som bar på minnen som de inte själva förstod, men som Guirdham kunde identifiera som minnen från liv som katarer för 700 år sedan. En kvinna fick varje år underliga flamliknande märken på benen, en viss dag. Utforskning visade att just den dagen för 700 år sedan hade en mängd katarer bränts levande av inkvisitorerna.

Guirdham kom till slut underfund med att han själv varit katar och han kunde rentav få fram vad han burit för namn, men att här berätta hur detta gick till blir för omfattande. I andra boken kommer en gripande skildring av hur en kvinna överlämnar anteckningsböcker, som hennes lilla avlidna flicka efterlämnat för många år sen. Häpen studerar Guirdham texter på langue doc-språket och enkla skisser och fattar slutligen att denna lilla flicka varit hans egen hustru för 700 år sedan. Jag fick tårar i ögonen när jag läste om detta "närapå-möte" i tiden.

Vad Guirdham kan dokumentera - strängt vetenskapligt, märk väl - är något så starkt som grupp-reinkarnation. Men är det inte ett helt otroligt sammanträffande, att en grupp katarer, som elddräptes för 700 år sedan, möts inom ett och samma livstidsavsnitt i England? Jag vet just inte det.. karmatiska lagar gäller med betydligt större styrka än vi vanligen tror.

Guirdham träffade även synska personer och fick vittnesmål om att icke-inkarnerade katarer vakade över gruppen. Jag hade, det erkänner jag, litet svårt att acceptera detta. Varför hade inte de där själarna återinträtt i köttet? Men herregud, är det mer underligt än att en grupp själar inkarnerar och möts inom samma tidsavsnitt?

Det framkom under Guirdhams forskning att somliga hade fragment av minnen från mellanliggande livstider, men inga av dessa minnen kunde i klarhet och detaljriktighet mäta sig med minnena från katarlivet. Guirdham anser själv att det måste ligga en mening bakom: Att detta skall vara ett vittnesmål av oförliknelig styrka.

Det är egentligen märkligt att inte dessa båda böcker omvälvligt hela mänsklighetens syn på reinkarnationen. Det är ju oemotsägliga bevis. Men människor i allmänhet är tröga (ordet "massa" är ekvivalent med ordet "tröghet" fysikaliskt sett) och vittnesmålet är alltför stort, det överväldigar. Skall man godta vittnesmålet som fakta så störtar en otrolig mängd trygga ideal och trosföreställningar samman. Folk tål det bara inte.

De båda böckerna är tunglästa, eftersom de är sprängladdade med väl dokumenterade fakta. Men med mindre faktaladdning vore ju böckerna mindre bevisstarka. Köp dem eller låna dem och plöj tålmodigt igenom dem och jag skall sedan välkomna dig i kretsen av de, som anser reinkarnationen vara bevisad till full evidens. För du kan inte förneka det, om du läst dessa två böcker.

Dénis Lindbohm